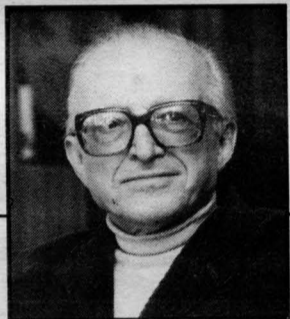

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

No arribaran
al cel

Potser només obeeix a una mala fe inconscient, visceral i tan mal enterrada en racons dels malendrecos de l'ànima, que deu passar desapercebuda als mateixos que la sofreixen. Però fa l'efecte que s'ha posat de molta moda una campanya encaminada a dividir el nostre país en dues comunitats enfrontades: d'una banda els catalanoparlants i de l'altra, els castellanoparlants. En aquest guió, als catalans se'ns atribueix el paper de racistes, feixistes, opressors i malvats. Que ja es necessita barra!

Per sort —i per ara— els fets no tan sols desmenteixen aquesta versió, sinó que posen en evidència que les coses són ben diferents. S'està aconseguint un esperit de convivència que pot enterrar els deliris de grandeses dels qui encara tenen el sol ficat al cap, aquell sol que no se'ls ponía mai a les terres que trepitjaven.

Probablement no valdria la pena d'ocupar-se d'actituds que, de moment, tenen tot l'aire d'exabruptes etzibats com si fossin guitzes. Però el perill hi és... Si se'ns abocava al drama terrible de dues comunitats hostils i en lluita dins un mateix territori, nosaltres hi tindriem totes les de perdre. Per exemple —i això seria una menudesa al costat de les desgràcies grosses— ens prohibirien la publicació d'articles com el present, sense comptar que jo me la carregaria.

En canvi, el senyor Pere Balart i Codina ha publicat a *Penthouse*, la revista que dirigeix, un article llarg on es despatxa a boca plena contra el nacionalisme català. I contra nacionalistes concrets, contra el president Pujol, contra Àngel Colom, contra Miquel Reniu... Fa l'efecte que el senyor Balart està convençut de la seva valentia periodística, perquè parlant de projectes secrets del president Pujol diu: "El plan recomendaba que los catalanes se casaran entre sí (Hitler puro)..."

Si es té en compte que al començament del seu treball el director de *Penthouse* fa constar, en negretes de lletra grossa, que ell ...vivió en los primeros años de su niñez la guerra civil, todo el franquismo, la transición y la democracia; que asistió a la Diada de 1977, eternamente del Barça (sólo en lo deportivo), y siempre satisfecho de ser catalán.. excepto ahora."

Ja és significatiu que un català satisfet durant tot el franquisme se senti insatisfet precisament ara, en una situació que li permet de publicar a l'AVUI una carta de rèplica a Pilar Rahola, la qual es va permetre la gosadia de criticar els conceptes, sovint declaradament

ofensius, del director de *Penthouse*. El cas és que durant el franquisme, unes opinions com les del senyor Balart s'haurien pogut fer públiques amb el beneplàcit oficial, mentre que les de Pilar Rahola i les meves no. El senyor Balart es pren la llibertat de dir (en la carta publicada a l'AVUI): "Està clar que des de l'AVUI es llinxen les opinions contràries al nacionalisme..." Ja es veu! La seva carta no tan sols ha esta publicada, sinó traduïda al català, perquè l'home en el seu treball *Ser catalán y no ser nacionalista*, després de qualificar de ridículo y aldeano que algú pretengui avergonyir els castellanoparlants adreçant-se'ls en la nostra llengua, afegeix: "...a mí no me enseñaron a escribir catalán y no me avergüenza seguir igual." En això cal respectar-hi els sentiments, perquè cadascú s'administra les seves vergonyes de la manera que pot.

Era fatal, inevitable, que el senyor Balart i Codina fes una mica de broma crispada sobre el ja famós *Freedom for Catalonia*. Diu ell: "Cuando exhiben las pancartas y globos con el lema 'Freedom for Catalonia' (en inglés, porque en catalán no lo entendería nadie) hacen el más espantoso de los ridículos."

Ell deu estar convençut que, en canvi, *Penthouse*, en anglès l'entén tothom. Fins i tot ell, que ja és dir.

Pere Calders

TONI BATLLES